

[Alfred Jensen.]

kroner, siges der så flot. Ja, men ved man da ikke, at de indtægtsklasser, man agter at beskattede nu, er spændt så hårdt for, som de kan være, og at selv få kroner betyder et pluk i husholdningspengene og i beklædningspengene, som disse familier ikke kan bære, uden at de påtager sig afsavn. Er man ikke klar over det? Og er man klar over det, hvorfor så denne snak om, at der egentlig ikke sker nogen ændring, og at de små indkomster ikke skal komme til at betale mange kroner, der skal ikke blive pålagt dem utålelige byrder.

Jo, det, der sker her, er faktisk, at man lægger utålelige byrder på dem, der har nok at bære på i forvejen. Det er da klart, at når man opgiver 10 000 kr.s grænsen og går længere ned, rammer man de grupper, som ikke er i stand til at betale mere i skat, og som dårligt kan betale det, de må bære i forvejen. Når man så samtidig går med til at ophæve bestemmelsen om, at denne værnescat ikke kan fradrages ved indkomstopgørelsen, betyder det, at byrderne vil blive endnu større. Jeg er ikke i stand til at afgøre, hvor store skattebyrderne bliver i henhold til denne ændring, men jeg er klar over, at det drejer sig om adskillige millioner kroner, og hertil kommer jo den virkning, som dette vil få på andre skatter. Jeg skal ikke gå i enkeltheder, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har omtalt det, og andre har også været inde på problemet. Det betyder en ekstra stigning i al den skat, som arbejderne, de med de dårligste indtægter, kommer til at betale. Hvorfor så stå her og tale, som om det kun drejede sig om nogle få kroner? Det drejer sig om gigantiske byrder, man lægger på den arbejdende klasse, det ved man jo, og det er derfor, det holdt så hårdt at nå frem til at få denne 10 000 kr.s grænse slettet.

Jeg forstår så udmærket det ærede medlem hr. Aksel Møllers glæde over, at man kommer bort fra tvangslånet. Det er vand på det ærede medlems mølle, hvis man kan få udskrevet statslån på almindelige betingelser. Det betyder et pres på renteniveauet, på den rente, som er altfor høj i forvejen, og som betyder mindre beskæftigelse og større omkostninger for alle mindrebemidlede her i landet. Det ærede medlem ved også, at når man går fra tvangslånet til et frivilligt lån, betyder det større udgifter for staten. Men her er der ikke tale om besparelser, her kan man godt bringe ofre.

Her er i virkeligheden tale om, at man i stedet for at lægge byrder på de rige for-

ærer de rige gaver, og det vil sige, at oprustningen skal betales af de mindrebemidlede, af den del af det danske folk, som har rigeligt med byrder i forvejen. Denne del af det danske folk må bære oprustningen ved at yde militærtjeneste, må bære de økonomiske afsavn ved aftjening af værnepligten, og også den fysiske indsats — man kan vel i visse tilfælde ligefrem sige fysiske lidelse, for det er jo ikke altid, der tages de rimelige hensyn, som burde tages til det indkaldte mandskab. Det er fuldkommen urimeligt at tro, at den preusserånd, som eksisterede indenfor militæret her i Danmark, blev udryddet fra og med den anden verdenskrig; den eksisterer og sætter sine uhyggelige blomster stadigvæk. Det vidner adskillige retssager om, det vidner de udtalelser om, der fremsættes af personer, der lige har aftjent deres værnepligt. Dertil kommer, at de forøgede udgifter, der her er tale om, før eller senere vil komme til at indvirke på omfanget af indkaldelser og på tjenestetiden, og spørgsmålet er vel også, om der ikke bliver tale om genindkaldelser. Alene herved lægges der byrder på den del af befolkningen, der er dårligst økonomisk stillet, for i den unge alder tjener man erfaringsmæssigt mindre, end man tjener, når man bliver ældre. Det er disse grupper, der har byrder nok i forvejen, der nu tiltænkes nye.

Jeg tænker også på indvirkningen på boligsituationen, og vi har, da forslaget første gang var til behandling, erklæret, at gennemførelsen af disse militære bevillinger ville betyde, at arbejdskraft ville blive overført til bygning af kaserner, flyvepladser og militære etableringer, og der er ikke alene tale om arbejdskraft, men også om materialer. Det er klart, at når man skal bygge bunkers, kaserner og depoter, kan der ikke i den nuværende situation blive materialer til tilstrækkeligt boligbyggeri, og der kan heller ikke blive arbejdskraft nok. Det betyder, at de, der går og mangler lejlighed, fortsat må gå og vente på at få tag over hovedet. De må finde sig i sammenklumpningen og opsætte løsningen af deres boligproblem indtil videre.

Dernæst kommer man ikke uden om, at der herved lægges et ekstra pres på huslejeniveauet. Jeg ser helt bort fra den husleje-forhøjelse, man planlægger, der, hvis man har held med sine planer, vil blive gennemført efter nytår. Nej, jeg tænker på det almindelige pres på huslejeniveauet, en sådan fortsat mangel på lejligheder vil betyde, og endelig vil jeg også fremdrage prisstig-